

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XXI. Danielis æmuli hostes in leonum caveam dejiciuntur, æquissimâ
Talionis lege, ac pœnâ, de quâ iam plura.

caveam habitemus, etsi mœroribus & angoribus undique circumfluamus, etsi humanis auxiliis omnibus destituti simus, nihilominus non amittamus confidentiam, omnem sollicitudinem nostram projiciamus in eum, quoniam ipsi cura est de nobis. Etsi amittamus omnia, erectam tamen in Deum fiduciam retineamus.

CAPUT XXI.

Danielis emuli hostes in leonum caveam dejiciuntur, æquissimâ Talionis lege ac penâ: de quâ jam plura.

U M Darius rex luculentissimum divinæ potentia argumentum, Daniëlem inter impastos, famelicos leones cerneret intactum, facileprehendit se à suis satrapis turpissimè circumventum. Non igitur differendum ratus debitum invidiæ tam captiosæ supplicium, mox imperavit Danielis falsissimos accusatores eadem viâ in eandem leonum foveam præcipitari. Ita jubente rege adducti sunt viri illi, qui accusaverunt Daniëlem, & in lacum leonum missi sunt. Neque soli, sed & filii, & uxores eorum. Imperium hercle severum & atrox. Quid enim eorum conjuges, quid potuerunt liberi, cur illa paritorum, hi patrum lauant noxas? Nihil hic contra Divinam, Naturalem, Humanam legem ullam est actum. Naturalis legis est, ut facinus tam immane non in ipsis solum facinorosis, sed in illorum etiam adiutoribus omni supplicio vindicaretur; ita quidem, & non solum auctores scelerum, sed scelerum etiam uxores ac liberi, veluti pars illorum, jugulentur. Cùm Deus orbem universum eluvione mergeret, eum Sodoma & Gomorham finitimâque civitates incendio cœlestibus absumeret, multa millia innocentium infantum unâ eademque clade voluit involvi. Ita cum Amalecitis, Chanaanais, Benjamitis, aliisque populis egit. Atque hoc juris & moris apertè sibi tribuens: Ego sum, inquit, Dominus Deus tuus, fortis, zelotes, visitans iniquitatem patrum in filios, in tertiam & quartam generationem eorum qui oderunt me. Jus verò istud Judæis noluit esse liberum, ne illi specioso legis nomine crudelitatem suam amplificarent. Hinc divina lex illa: Non occiderunt patres pro filiis, nec filii pro patribus, sed unusquisque pro peccato suo morietur. Sed & politicae leges ob crimen læsæ Majestatis non solum in reos, sed etiam in eorum liberos severè animadvertunt. Danieli Majestatis læsæ accusatus, si conjugem habuisset & liberos, eadem secum penâ traxisset ad leones. Equissimum ergo fuit ut Danielis accusatores unâ cum filiis & uxoribus ad supplicium Daniëli ad ipsos paratum raperentur. At illi invidi longè aliter, quàm Daniël, à leonibus sunt salutati. Divinus liber asserit: Et non perveerunt usque ad pavimentum loci, donec arripissent eos, & omnia ossa comminuerunt. Quàm bellè scelus in auctorum caput rediit, quàm luculenter Deus, quod Daniëlis hostibus debebatur, pari monetâ solvit! Hoc nobis Lex, sive, Pœna Talionis exactius explicanda, eo sine, ut non tantum neminem lædamus, sed nec læsi vindicemus, quoniam Vindex est Dominus, qui omne malum quod alter alteri parat, æquissimò talionis jure vindicat. Quintilianus senior de Talione differens: Talio, inquit, est injuriæ ultio. In hoc scripta est Lex, ne quis impune petulans sit. Atque de hoc jam uberius agendum.

§. I.

H ORTATUS studiossimè Paulus: Ne quis, ait, supergradiatur, neque circumveniat in negotio fratrem suum, quoniam Vindex est Dominus de his omnibus, sicut prædiximus vobis, & restituti sumus. Idem ego nunc omnibus in-clamo, prædico, & testificor, Quoniam Vindex est Dominus: quod divini codices pœne omnibus loquuntur pa-

ginis. Labanus solum generum Jacob sæpius decepit ne- Labanus. quiter, non solum filiarum conjugio, sed & pecore, quod promiserat, reddendo. Quæstus id Jacob uxori- bus: Pater vester, inquit, circumvenit me, & mutavit mercedem meam decem vicibus, & tamen non dimisit eum Deus, ut noceret mihi. Imò voluit Deus, ut pariter per filias, quæ parentis deos aureos furatæ, & per pecus deciperetur. Vindex est Dominus.

Ægyptii Hebræos miserè oppresserunt, & fortunis Ægyptii exuerunt. Talionem reddidit Deus, auctores suos repetiit scelus. Nam Hebræi, jussu divino, Perierunt ab Ægyptiis vasa argentea & aurea vestemque plurimam. Dominus autem dedit gratiam populo coram Ægyptiis, ut accommodarent eis, & spoliaverunt Ægyptios. Nimirum vindex fuit Dominus. Ita ipse Pharaon talionis penam jure sustinuit. Hebræos ille parvulos velut catellos recens natos flumine submergi jussit. Justissimâ talione submersus est & ipse, cum omni exercitu suo. Involuit eos Dominus in mediis fluminibus. Reversæque sunt aquæ, & operuerunt cadaveres & equites cuncti exercitus Pharaonis, qui sequentes ingressi fuerant mare: nec unus quidem supervixit ex eis. Vindex fuit Dominus.

Abimelechus, ut regnum, quod ambierat, sibi uni securius obtineret, occidit fratres suos septuaginta viros super lapidem unum. Sed & iste talionis penam perfolvit. Deus lapidem in caput ejus dejecit, & ademvit vitam. Nam Abimelech Thebes oppidum oppugnans, dum turrim incensurus subit, Ecce una mulier fragmen mola de super jacens, illisit capiti Abimelech, & confregit cerebrum ejus. Qui vocavit cito armigerum suum, & ait ad eum: Evagina gladium tuum, & percutite me: ne forte dicatur quoddam femina interfecit sim. Qui jussa persiciens interfecit eum. En talionem ad perpendiculum. Et saxo & gladio Abimelechus periit, uti suos ille fratres peremit. Agagus rex Amalechitarum cum Saule ferro caderet: Sicine, ait, separata amar a mors? Cui Samuel jam morienti legem Talionis ingerens: Sic, ait, fecit absque liberis mulieres gladius tuus, sic absque liberis erit mater tua. Et in frustra concidit eum Samuel coram Domino in Galgalis. Talionis pœna non dormit, aut certè non nimis diu dormit. In suos recidunt auctores scelera. Vindex est Dominus.

Achabus & Jezabel non inhumaniter solum, sed & Achabus iniquè egerunt cum Nabotho, cui & vineam & unâ vitam ademerunt: nam insontem lapidibus obrui per falsa & fucata judicia jusserunt. Quod flagitium Elias in os opprobrians Achabo: Occidisti, ait, insuper & possidimentes. Hæc dicit Dominus: In loco hoc in quo linxerunt canes sanguinem Naboth, lambent quoque sanguinem tuum. Ad amulsum Talio secuta. Mortuus est enim rex Achab, & perlatus est in Samariam, sepelieruntque regem in Samaria, & laverunt currum ejus in piscinâ Samaria & linxerunt canes sanguinem ejus, juxta verbum Domini, quod locutus fuerat. Rex Jehu Jezabelem à canibus laceratam & consumptam audiens: Sermo Domini est, inquit, quem locutus est per seruum suum Eliam Thesbiten, dicens: In agro Jezabel comedent canes carnes Jezabel. Regibus etiam & reginis pœna Talionis dependenda est, quoniam Vindex est Dominus.

Amanus Mardocheo sublime fixit solum, patibulum quinquaginta cubitos altum. Jam pœna in miscsum erat constituta, malum jam paratissimum, nec deerat quidquam nisi ut Mardocheus collum indueret latibulo. Sed subito vertentur vices, repente Talionis pœna in Amanum est decreta. Suspendus est itaque Aman in patibulo, quod paraverat Mardocheo. In hanc turrim evendenda fuerat hæc campana. Meditata in alios flagitia ad suam recurrunt originem: Vindex est Dominus.

§. II.

David Uria conjugem abstraxit & vitavit. Sed Uria conjugem abstrahens. Nam Absalon rebellis patri, quem apertissimo Marte oppu-

Universitätsbibliothek Paderborn

oppugnavit, claro meridie Israël's exercitu inspectante tentorium subit parentis sui conjuges vitaturus. Reddidit Davidi Deus quæ fecit, quoniam vindex est Dominus.

Porro Abfalôn, qui patrem sede regiâ fugavit, ipse quoque fugatus, & veluti aper, aut silvestris fera, est agitatatus, sed hæsit reti. Nam miseram hanc bestiam querens brachiis detentam dux militiæ Joabus conto triplici confodit. Ita regius formosissimus juvenis pœnam Talionis persolvit, quoniam vindex est Dominus.

Ita rex Joas Zachariam Jojadæ filium sacerdotem jussit lapidari. Qui cum moreretur, ait: Videat Dominus, & requirat. Vidit certe & requisivit vindex æquissimus. Nam cum ætulus esset annus, ascendit contra eum exercitus Syria, veniâq; in Iudam, & Hierusalem, & interfecit cunctos principes populi, atque universam prædam miserunt regi in Damascum. Et certe cum permodicus venisset numerus Syrorum, tradidit Dominus in manibus eorum infinitam multitudinem, eò quod dereliquissent Dominum Deum patrum suorum: in Joas quoque ignominiosa exercuere judicia. Et abeuntes dimiserunt eum in languoribus magnis. Surrexerunt autem contra eum servi sui, in ultionem sanguinis filii Jojadæ sacerdotis, & occiderunt eum in lectulo suo. Subinde Talionis pœna differtur, sed certe non aufertur, suis illa momenti adest improvisa, & ferit nocentem, quoniam vindex est Dominus.

Nequissimi duo vetuli, aliena pudicitia subfessores fucatis mendaciis Hebræum populum eò permoverunt, ut castissima Susanna velut adulterii rea ad lapides & ad mortem jam duceretur. Sed æquissima Talionis pœna lapidibus præit in eorundem capita; supplicium, ad quod insontem prodiderunt, ipsimet exhauserunt. Feceruntque illis sicut malè egerant adversus proximum, & interfecerunt eos. Lex Talionis scelestos perdidit æquissimè. Vindex est Dominus.

Sed hoc ipsum in Daniele luculentissimum. Sarrapæ Medi invidiâ stimulari, subdolis, falsisque accusationibus eò rem deduxerunt, ut principum non solum primus, sed & optimus in leoninum barathrum fuerit dejectus. Nullum hîc innocentia patrociniû tam sceleratis conatibus potuit obistere. Sed Justitia divina fiduciam Danielis non usquequaque destituit, sed intra mortis fauces à morte servavit. Accusatores improbissimi eandem ad leones viam jerunt; sed non redierunt æquissimâ Talionis pœnâ in eos saviente.

Quid æquius excogitari, ait Quintilianus, quid justius potest? Grassatus aliquis est ferro? Præbeat & ipse cervicis. Miscuit noxium virus? Refundatur in suum facinus auctorem. Oculos rapuit, effodit? Reddat de sua cecitate solatium. Brevissima justitia est vindicta, cum facinus pœna mensura est. Atque si naturam ultionis inspicias, optimè vindicatur quisque quo modo miser est.

Carolus IV. Imperator, Talionis pœnam in lege veteri usurpatam, severus scelerum vindex suâ etiam ætate imperioque usurpavit. Cum ergo Carolus sederet pro tribunali, oblatus ei vir nobilis (cui Zachora nomen) qui presbyterum utroque oculo privarat. Admissum crimen partim excusare reus, partim largitione pecuniarum diluere conabatur. At Imperator Talionis pœnam exigens: Hæc pulla, inquit, satisfactio est. Nec enim cæco restitui possunt oculi. Ut igitur jus æquum sit, utroque oculo privandus es. Jus istud, facinorose, nequaquam ut rigidum accuses, Talionis pœnâ oculorum dies tibi auferetur, qui eum innocenti abstulisti.

Nil acerbi est, si in te fiat, alteri quod feceris. Non æquâ solum sed & partem eademque Deus mensurâ remerietur.

Idcirco hæc prædico vobis, & testificor: ô Christiani, quoniam vindex est Dominus in his omnibus. Eadem quippe mensurâ quâ mensi fuerimus, remerietur vobis. Nos verò cæci & fatui, ad notandum alijs pronissimi nimis quam

stultè hos tales nequitia damus colores. Est qui dicat: Sinite, huic homini hoc factò illudam, sycophantiam illi struam, quid enim verat astutiam insinere? Ergo fabricam ad hunc hominem fingam, illum stratagemate percuriam, isti os oblinam officijs, &c.

Mille talia quotidie vel invidus audies. Sed quid ista, ô infani homines, quid ista vel in animum admittere audetis? Hanc ipsam sycophantiam, & forsitan damnosorem vobis alii struent; hoc ipso stratagemate percutiemini. Hæc ipsa fabrica, ô vater & nequam homo, ad te fingeretur; quidquid veneni coxeris propinandum alteri, tu ipse sorbebis, iustissimâ Talionis pœnâ in tummet caput recidet quidquid malorum in alios fueris commentus, quoniam Vindex est Dominus de his omnibus.

§. III.

Rem notam passim, & testatam narrans Plinius: Perillum, inquit nemo laudat saviore Phalaride tyranno, qui taurum fecit æneum, mugitus hominis pollicitus, igne subdito, & primus eum expertus est cruciarum, iustâ prorsus savitiâ, & commentâ Talionis pœnâ. Quod & Naso cecinit:

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli Torruit; infelix imbutus auctor opis.

Vetere jactatur verbo: Si quis, quod fecit, patiat, jus erit æquum. Nam, ab alio expectes, alteri quod feceris Deus pari monetâ solvit. Deus proferet.

In te talis erit, qualem te senserit alter.

Certissimum. Eadem quippe mensurâ, quâ mensus fueris, remerietur tibi. Quisquis alterum fallit, falletur. Phædrus Augusti Cæsaris libertus elegantis vir ingenii hoc ipsum apologo monstrat, quem recito:

Nulli nocendum; si quis verò leserit, Mutilandum simili jure, fabella commonet. Vulpes ad cenam dicitur Ciconiam Prior invitasse, plerâque in lance liquidam Posuisse sorbitionem, quam nullo modo Gustare Cypriens potuerit Ciconia.

Quæ vulpem cum revocasset, intrito cibo Plenam lagenam posuit: huic rostrum inserens Satiatur ipsa, & torquet convivam fume. Quæ cum lagena frustra collum lamberet Peregrinam sic locutam volucrem accipimus: Sua quisque exempla debet æquo pati.

Nimirum qui decipit, decipietur; hærebit in tendicula, quam locavit alteri. Quoniam vindex est Dominus.

Israëlis populus, quod Judicum facti memorant, sumptâ expeditione adversus urbem Bezece victoriam retulit nobilissimam. Etenim non solum decem millia virorum in hostili exercitu interfecit, sed & urbis dominum, regem Adonibezec è fugâ tractum, quo alios ipse vulcaverat infami supplicio, eodem ipsum etiam affecti Judas dux belli victor. Nam Adonibezec septuaginta reges, seu, regulos diversarum urbium & provinciarum diversis præliis debellatos & captos ad potentia & victoriarum ostentationem, simul etiam ad crudelis animi sui, suorumque conviviarum oblectationem coegit sub mensâ suâ, præcis antè pedum manuumque digitis, decem panis & ciborum fragmina canum instar hiantis ore excipere, atque ita ludos dare convivantibus. Quantus, obsecro, hîc epularum luxus fuerit, è cujus diffluentibus micis septuaginta viri pascerebantur? Sed à barbaro & crudeli tyranno iustissimam Talionis pœnam Deus repetiit. Nam sicut ipse alios manuūque digitos præcidit, ita & ipsi in manibus pedibusque præcis, talione meritissimâ. Nam per quæ Iudæi, quis peccat, per hæc & torquetur. Cum igitur ita malè mulcetur, in has voces erupit: Septuaginta reges amputatis manuum pedumque summitatibus, colligebant sub mensâ mea ciborum reliquias: Sicut feci, ita reddidit mihi Dominus. Ita tibi reddidit, ita & aliis quibuscunque reddet, qui, quod

Abfalôn patr. se de regiâ fugans. 2. Reg. c. 18. vers. 14.

Rex Joas Zachariam jubens lapidari. 2. Paralip. cap. 24. v. 21. ad 26.

Nequissimi duo vetuli aliena pudicitia subfessores.

Dan. cap. 13. v. 61. & 62.

Medi Sarrapæ Daniëlem falsò accusantes.

Quintilian. Declam. 11. §. 4.

Joan. Du-bravius hist. Bobemica l. 22.

Trochæum vetus.

1. Thess. c. 4. vers. 6. Luc. cap. 6. vers. 38.

Vertical text in the right margin, including references to other works and editions.

sibi nolent fieri, id tamen fecerint alteri. Pœna Talionis divinitus sumenda est certissima, etiam si ca triginta vel quinquaginta, vel etiam annis centum videatur cantari. Hæc prædico vobis & testificor. *Nemo igitur supergradiatur neque circumveniat in negotio fratrem suum, quoniam vindex est Dominus de his omnibus, tam minimis, quam maximis. Nemo læsus ulciscatur ipse injuriam. Jus gladii sacrosanctum Deo soli competit, aut quibus id ille commiserit. Quod Hieremias vates promulgans: Fortis, inquit, ultor Dominus, reddens retribuet, vindicans vindicabit, sed in tempore suo. Ad quod etiam Juditha vidua non semel acriter cohortata: Non ulciscamur vos, inquit, pro his quæ patimur, Dominus omnipotens vindicabit in eis. Le-rabitur iustus, cum viderit vindictam. Attendite mortales: Nemo nocet alteri gratis. Æqua Talionis pœna in omnem ejuscemodi noxam animadvertit vigilantissima. Non igitur læde, ne læsus vindica.*
Nemo malum malo rependit nisi malus.

CAPVT XXII.

Idem copiosius & confirmatius docetur.

LEx Talionis olim à Deo constituta hæc erat: *Quin manū pro animā, oculum pro oculo, dentem pro dente, manū pro manu, pedem pro pede, adusionem pro adusione, vulnus pro vulnere, livorem pro livore, fracturam pro fractura: sicut fecit, sic fiet ei: qualem inflixerit maculam, talem sustinere cogetur.* Hæc autem jus sibi uni ulciscendum excepit Deus. Hunc gladium humana manus tractare nequit. Omnes enim qui acceperint gladium, gladio peribunt. Deus ultor, Deus vindex: *Scietis, inquit, ultionem meam ex eis.* Danielis innocentia nec regio quidem patrociniō fati defensa invidiæ coacta est cedere, exceptionem omnem rejecit invidiæ; in leonem caveam demissus est Daniel. Sed qui ei hoc confecerunt malum, suo id exitio pertulerunt ipsi; exedendum eis fuit, quod intriverunt alteri; monerā pari repositum est flagitium. *Apprehendit Deus sapientes in astutiā eorum, & consilium pravorum dissipavit.* Hunc lusum divina sapientia toto terrarum orbe ludit etiamnum quotidie; minima, maximæ culpæ ab altero in alterum admittæ iustā Talionis pœnā sunt luendæ. Nemo in alium impune malevolus est. Lex Talionis etiam nonnunquam connivere videatur, vel serò tandem plectit nocentem. Ideo tanti refert, ut hoc Talionis pœnam & legem quàm optimè capiamus, eamque mentis oculis assidue contemplerur, & nobiscum ipsi nunquam non reputemus istud: Si nocetas, imò si vel solum velis nocere, nocebitur tibi; malum, quod alteri dictaveris, ipse patieris. Atque de hoc priori capite capimus differere; jam cepta pertexemus, atque demonstrabimus, cur neminem scientes ac volentes vel minimum lædere, cur læsi non vindicare illud & ulcisci debeamus. Jus istud divini tribunalis est, non nostri. Lege Talionis Deus peritissimè utitur, & ad justitiæ libellam exactissimè Talionis multam infligit, quod jam explicatius trademus.

§. I.

HAtto Moguntinus episcopus (quod Gazophylacium Christi cum attributionibus memorat) hominum egenorum plurimos, ut fama est, conclusit herreo, quod incendit. Dum miseri ejularent in ignibus, dixisse fertur: Audite, ut sibilent mures. Sed ipse demum, quidquid faceret, quocunque fugeret, quidquid muniminis adhiberet, & licet è continenti sedem suam in aquas transferret, mediis tamen aquis à muribus deprehensus & corrosus est. Hinc etiamnum vetus rei vestigium esse affirmant Turrim murium, Rheno cinctam. Luculentum proturs divina Talionis testimo-

Tom. II.

niū, si verum. Est qui pluribus hanc esse fabulam contendat. Sed isthoc sanè testimonio nos non egemus; certiora supersunt.

Filius ad flagitia natus, immorigeris & inobsequens parentibus, patrem suum capillis dicitur extra ostium limen extraxisse in viam. Stolidus pater, & olim nimium indulgens filio, præbatur gratiam, nec sine ratione, se quidem aliquando simile quid agerem, sed suum à se patrem non extra fores protraxerunt. Non desicimus similia crebro contigisse, & filios suis se parentibus tales exhibuisse, quales olim & ipsi parentes se suis exhibuissent progenitoribus: refractarii refractarios, obsequiosi & morigeri obsequiosos & morigeros senserunt. *Vindex est Deus de his omnibus.* Pœna Talionis nunquam non vigilat in reos. Rudolphus dux Sæviæ à plerisque omnibus Germaniæ principibus Imperator dictus, arma sed non adeo fortunata movit in Henricum IV. Imperatorem qui Pontificem Romanum Gregorium VII. variè exagavit, eamque ob causam diadema & purpuram exuere jussus est. Rudolphus cum exauctoratum Imperatore Henrico ad Ellestum annem collatis signis congressus, sed infeliciter; nam dextrâ præcisâ & ventre suffosso, vivus tamen pugna excessit. Hic proceres suos, ut dicitur, allocutus: En, ajebar, Henrico Domino meo, quas debui, pœnas dedi, eadem dextrâ, quâ olim sacramentum dixi, & fidem illi meam obligavi, nunc muti- id mihi moriendum; & ut perfidiam mortuo exprobrare possit tumulus, cum non amplius integer subibo.

Ita Urspergensis Abbas & Antonius Bonifinus memorant. De Henrici & Rudolphi causâ hic disceptare nostri muneri sanè non est. Uter jure fuerit æquior, æquo historiarum lectori permittimus judicandum. Nos Talionis legem hic profequimur. Jamque assertimus omnium proptetarum testimonis divinitus istud multò æquidissimum esse, nec illius in alterum fraudes & nequias vel levissimas inultas impunitasque dimitti, sed præsentis sæpius monerâ reddi. Ita divino jussu vociferatus Isaias: *Eccæ vos omnes, inquit, accendistis ignem, accenti flammis ambulate in lumine ignis vestri, in flammis, quas succendistis. De manu meâ factum est hoc vobis: in doloribus dormietis.* Hoc idem jus Hieremias promulgat: *Sicut fecit, facite ei, quoniam Domini ultio est.*

Hoc idem jus sententiis & consensu omnium gentium jam pridem confirmatum. Tam apud Græcos quàm Romanos usurpatissima sunt isthæc talla: Hanc technam in teipsum struxisti, hoc commentum in tuum ipsius exitium reperisti. Quod tute intristi, quo tibi exedendum erit. Tardus ipse sibi malum creat. Nam è timore turdi viscus, & vilcatæ virgæ parantur, quibus & turdi & aliæ aves capiuntur. Eloquii Tulliani est: In tuum ipse mucronem incurres. Ita Livius bellum Punicum secundum executus: Sentiebat Hannibal, inquit, suis se artibus peti. Hinc illa passim decantata: *Suâ arte, suo gladio, suâ lege, suo telo jugulari.*

Hinc ingemiscentis questus illi:

Heu patior telis vulnera facta meis.

Ita Goliathus dux Philistæus suomet gladio interemptus. *Banaias ex agmine Hebræo vir robustissimus (quod Chronicon Regum memorat) percussit virum Ægyptium, cujus statura erat quinque cubitorum, & habebat lanceam ut liciatorum recentium: descendit, igitur ad eum cum virgâ & rapuit hastam, quam tenebat manu & interfecit eum hastâ suâ.*

E scriptoribus Augustæis Trebellius Pollio refert, Idem refert Marium, qui ævo Gallieni è triginta tyrannis unus fuit, olim fabrum ferrarium in officinâ cultros & gladios fabricasse. A follibus & ferro ad miliriam provolvit: hic eos fecit progressus, ut Imperator demum evaserit. Sed quod tam miserum quàm ridiculum; omnis Imperatoria ejus potestas unico triduo finita expiravit. Nam miles è Marii officinâ, Marium confodiens: Hic est, inquit,

Nicolaus Senecarius lib. 4. de rebus Moguntiacis cap. 1. que pag. 7. mibi pag. 693.

In Rudolphum Duce Sæviæ. Conradus à Liechtenau Abbas Urspergensis in Chronico suo mibi p. 172. & Anton. Bonif. De Ungaricâ lib. 3. mibi pag. 212. Sed ne quid dissimulem, hi scriptores

refelluntur ab Andréâ Brunero p. 3. Annal. Boiotorum lib. 11. mibi p. 107. Dux Sæviæ Rudolphus in Roman. Regem elevis est anno 1077. Ita Urspergensis. Isaias c. 50. vers. 11. Hier. c. 50. vers. 15.

Glutinum accipuum.

Ovid. in epist. Herod. dum. i. Par. c. 11. v. 22. & 23.

Idem refert Avelinus Victor lib. de Caesaribus, mibi p. 140.

d d d